

Arrest

nr. 113 239 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent zestien jaar geleden geboren in het dorp Miakhan Khas in het district Qarghano [Qarghai] van de provincie Laghman. U ging niet naar school. Toen u acht à negen jaar oud was, studeerde u een aantal maanden in de moskee en drie tot vier jaar later vatte u opnieuw in de moskee Koranstudies aan. Zo'n drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan vroeg F., een jongen uit een naburig dorp, u om met hem naar een madrassa te gaan waar de omstandigheden beter waren. Nadat jullie de toestemming van uw vader verkregen, vertrok u met F. naar een onbekende bestemming. U werd echter niet naar een madrassa, maar wel naar een Taliban trainingskamp voor zelfmoordterroristen gebracht. U bracht er drie maanden door en raakte overtuigd van het verheven karakter van het plegen van een zelfmoordaanslag. Voordat u naar een ander kamp gestuurd werd waar u een voortgezette

opleiding zou volgen, kreeg u verlof om uw ouders te bezoeken. U lichtte uw ouders in over uw overtuiging uw leven te geven voor de jihad waarna uw ouders u wegstuurden naar Europa. U verliet Afghanistan in de maand ramadan van 1389. Op 8 augustus 2011 kwam u in België aan waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.

Op basis van een leeftijdsonderzoek besloot de Dienst Voogdij dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u opgegeven leeftijd. U werd de geboortedatum 21/10/1993 toegekend en de voogdij over u liep op 21/10/2011 van rechtswege ten einde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskara's, een attest van uw vaders legerdienst, een visitekaartje van een therapeute, een brief, een verklaring en twee enveloppes neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban (CGVS p.4). Uw terugkeervrees baseert u op de gebeurtenissen in Afghanistan. Aan deze gebeurtenissen kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke identiteit. Zo kan het enige document dat u neerlegt ter staving van uw identiteit niet als authentiek worden beschouwd. Hoewel u beweert dat het om een originele taskara gaat die u zelf bent gaan afhalen, blijkt dat u slechts een met pen ingevulde kopie neerlegt (CGVS p.4). Ook is het opvallend dat, hoewel uw en uw vaders taskara slechts met vier maanden verschil uitgegeven werden, de unieke volgnummers van de taskara's een groot verschil kennen. Waar uw taskara 4067531 vermeldt, staat er op uw vaders taskara 97935 als rangnummer.

Voorts legt u allerm minst geloofwaardige verklaringen af omtrent uw leeftijd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u zestien jaar oud te zijn en ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal beweert u zestien te zijn en meent u dat u vijftien jaar oud was toen u Afghanistan verliet. Op basis van het leeftijdsonderzoek op 22 augustus 2011 verklaarde de Dienst Voogdij u geboren op 21/10/1993 (CGVS p.4,9; DVZ Verklaring p.1). Dat u zich een jongere leeftijd aanmeet, lijkt een doelbewuste strategie om de Belgische asielinstanties te misleiden in de beoordeling van uw asielaanvraag.

Ook uw verklaringen over uw studies komen weinig overtuigend over. U vertelt dat u enkel in de moskee gestudeerd heeft en analfabeet bent. Ook het Engels bent u niet machtig (CGVS p.2,7). Na confrontatie moet u evenwel erkennen dat het tijdens het gehoor aan u getoonde facebookaccount het uwe is (CGVS p.7,11). U houdt echter vast aan uw profiel van ongeletterde. U beweert dat een vriend van u, Nasir, dit account voor u aanmaakte. Het valt echter op dat deze vriend, waarvan u zegt dat hij u van een facebookaccount voorzag, geen facebookvriend van u is (CGVS p.7,8). Als u er verder op gewezen wordt dat u, zeker voor een ongeletterde, erg actief bent op facebook en dat er ook verbazingwekkend veel lange stukken tekst, onder andere in het Dari en het Pashtou, op uw pagina te lezen zijn, stelt u opnieuw dat dit het werk is van een vriend, Sultan. Hoewel Sultan uw facebookpagina onderhoudt, is ook hij merkwaardig genoeg geen facebookvriend van u. Waarom u een vriend stukken tekst laat schrijven op uw facebookpagina terwijl u ze zelf niet kan lezen, is overigens ook allerm minst duidelijk. Dat u over een uitgewerkt facebookaccount beschikt en er geen aannemelijke verklaringen over kan afleggen gezien de voorgehouden ongeletterdheid, ondermijnt ernstig het geloof in uw ongeletterdheid en het profiel dat u zich in de asielpprocedure wenst aan te meten (CGVS p.13,14).

Daarnaast kan er ook aan de financiële situatie van uw familie getwijfeld worden. Hoewel u beweert dat uw familie slechts van de ongeveer 30 schapen en geiten leefde, werd er 10.000 dollar betaald voor uw reis naar Europa. Waar dit geld dan wel vandaan kwam, kan u niet verduidelijken (CGVS p.2,9,10). Dat u als oudste en volwassen zoon er geen idee van zou hebben waar het geld vandaan kwam om uw reis naar Europa te bekostigen is, zeker gezien de voorgehouden beperkte financiële slagkracht van uw familie, erg merkwaardig.

Ook uw kennis van schapen en geiten valt pover uit, waaruit ook aan dit aspect van uw voorgehouden profiel geen geloof kan worden gehecht. Gevraagd hoeveel keer per jaar jullie schapen geschoren werden, stelt u dat jullie de schapen soms eens per jaar en soms pas om het jaar scheerden. U voegt eraan toe dat jullie ze meestal niet moesten scheren. Als u om verduidelijking wordt gevraagd,

bevestigt u: "Dat wordt niet gedaan, soms wel na een jaar of zo". Als u nogmaals om bevestiging van uw uitspraak gevraagd wordt, vraagt u op uw beurt wat er bedoeld wordt met een schaap scheren. Dat u, die als enige activiteit het hoeden van het vee opgeeft, niet met het concept van het scheren van een schaap vertrouwd bent, is zeer vreemd. Als u daarop uitgelegd wordt wat het scheren van een schaap precies inhoudt, reageert u eenvoudigweg met "dat wordt gedaan, ja" (CGVS p.9). Uit uw verklaringen kan geenszins een jarenlange ervaring in het hoeden van schapen afgeleid worden. Ook staat uw bewering dat geiten niet geschoren worden haaks op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie over de Afghaanse veeteelt (CGVS p.9). Van deze objectieve informatie wijkt ook uw bewering af dat jullie het moederschaap voor het eerst beginnen te melken een maand na de geboorte van het lam, daar het in werkelijkheid reeds twee dagen na de geboorte gebeurt (CGVS p.9). Voorts kan ook uw beschrijving van het Turki schaap, een van de twee soorten schapen die u hoedde, niet overtuigen. Waar u beweert dat de Turki schapen alle kleuren van vacht hebben (grijs, wit, rood en zwart), zijn ze in werkelijkheid enkel bruin van kleur (CGVS p.9). Dat uw familie geheel van de veeteelt afhankelijk is en dat u jarenlang het hoeden van schapen en geiten voor uw rekening nam, kan gezien bovenstaande opmerkingen niet volgehouden worden.

Dat u de Belgische asielinstanties omtrent cruciale aspecten van uw identiteit, zoals uw leeftijd, familiale achtergrond en uw studieniveau tracht te misleiden, haalt niet alleen uw algemene geloofwaardigheid onderuit, de verklaarde minderjarigheid en studiecarière vormen tevens de omstandigheden waartegen uw asielrelaas zich afspeelt. Dat er aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht, schaadt sterk het geloof in uw asielrelaas.

Het geloof in uw asielrelaas wordt verder onderuit gehaald door uw tegenstrijdige verklaringen over de Koranstudies die u volgde. Op de vraag naar uw studies in Afghanistan vermeldt u enkel dat u, toen u acht à negen jaar oud was, gedurende zo'n zes tot twaalf maanden in de moskee studeerde. Als u daarop gevraagd wordt of u na deze korte periode nog een ander onderwijs genoot, antwoordt u ontkennend (CGVS p.2). Wanneer later uw asielrelaas ter sprake komt, kadert u de gebeurtenissen die leidden tot uw vlucht evenwel in de periode van de Koranstudies die u tot drie maanden voor uw vlucht zou gevolgd hebben. U vertelt nu, geheel tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen, dat u de studies die u stopzette toen u zo'n negen jaar oud was op latere leeftijd terug aanvatte (CGVS p.5). Dit is opmerkelijk. U kan bovendien niet vertellen hoe oud u was toen u uw studies verder zette, noch hoelang u de tweede maal in de moskee studeerde (CGVS p.5). Naast de hierboven aangehaalde flagrante tegenstrijdigheid wordt het geloof in uw verklaarde Koranstudies, waarin u uw contacten met de Taliban inbedt, onderuit gehaald doordat u de meest elementaire kennis over de Koran ontbeert. Zo weet u, die uiteindelijk meerdere jaren de Koran zou hebben bestudeerd, niet te vertellen hoeveel soera's de Koran telt (CGVS p.7). Dit alles is hoogst merkwaardig en niet van aard om veel geloof te doen hechten aan uw verklaringen betreffende uw achtergrond en koranstudies, die in het licht van uw asielrelaas nochtans belangrijk zijn.

Voorts schieten ook uw verklaringen over de wijze waarop u naar het Taliban-opleidingscentrum werd gebracht en over het centrum zelf tekort om aan uw verklaringen hieromtrent geloof te kunnen hechten. U vertelt dat Faridullah u vroeg om mee te komen naar een madrassa waar betere omstandigheden voorzien waren. U en uw vader stemden in met zijn voorstel, zo zegt u. U kent echter noch de naam, noch de ligging van de madrassa waar u naartoe zou gebracht worden (CGVS p.4,5). Ook F. zelf is u zo goed als onbekend. Hoewel u hem volgde naar wat u dacht een madrassa te zijn, weet u enkel zijn naam en de naam van zijn dorp. Zijn vaders naam of enige andere informatie over hem heeft u niet (CGVS p.5). Het zou nochtans kunnen verwacht worden dat u over deze persoon, die u blijkbaar voldoende vertrouwde om hem te volgen naar een onbekende plek, enige informatie zou bezitten. Ook de ligging van het opleidingscentrum waar u heen werd gebracht, is u onbekend. U heeft er zelfs geen enkel idee van. Dat u hier niet het minste idee van heeft, is eveneens een opmerkelijke vaststelling. Van de vijftien studenten waarmee u de drie maanden doorbracht, kent u er verder maar twee bij naam. Op hun naam na is u overigens verder niets van deze twee collega's van u bekend. Naar waar u gestuurd zou worden voor een verdere opleiding kan u al evenmin zeggen (CGVS p.5-6,8). Uw erg povere kennis over het opleidingscentrum en de aanwezigen aldaar staat in schril contrast met de vrij lange periode die u er doorbracht en het vertrouwen dat ze in u hadden. U kreeg immers de toestemming naar huis terug te keren om uw ouders te zien en u geeft ook zelf aan dat u geheel overtuigd was van het plegen van een zelfmoordaanslag (CGVS p.8). Dat u desalniettemin haast geen concrete informatie kan aanbrengen over het centrum en de wijze waarop u erheen gelokt werd, kernaspecten in uw verhaal, ondergraaft volledig het geloof in uw asielrelaas.

Tenslotte doen ook de neergelegde documenten en uw verklaringen afbreuk aan het geloof in relaas. De brief die u neerlegt ter bevestiging van uw problemen wijkt immers sterk af van uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. In de brief verklaart uw vader en bevestigen de dorpsouderen dat u met de Afghaanse overheid samenwerkte en dat u daardoor door de Taliban gezocht wordt. Geconfronteerd met de aan uw verklaringen tegenstrijdige inhoud van de brief stelt u dat de

dorpsouderen dit inderdaad denken (CGVS p.10). Dit is een allerm minst overtuigende verklaring. Dat uw vader en de dorpschoufden menen dat u om geheel andere redenen door de Taliban gezocht wordt, wekt allerm minst enig vertrouwen in uw asielmotieven. Ook getuigt het van weinig interesse in uw asielmotieven dat u geen weet heeft van de inhoud van de dreigbrief van de Taliban (CGVS p.4). Zelfs al zou u inderdaad ongeletterd zijn, dan nog kan gezien uw verklaringen over uw vriend die u helpt bij het schrijven van teksten in het Dari en Pashtou op uw facebookpagina, van u verwacht worden dat u vertrouwd bent met de inhoud van de dreigbrief. Bovenstaande vaststellingen halen verder het geloof in uw asielrelaas onderuit.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c bij terugkeer naar Afghanistan dient te worden opgemerkt dat u de gevolgen van het gewapend conflict in het district Qarghai van de provincie Laghman kunt vermijden door u in de hoofdstad Kabul te vestigen. Immers, u bent een volwassen man die, zo kunnen we redelijkerwijs aannemen op basis van uw gebruik van facebook en uw verklaring erover, een goede opleiding genoot en het lezen en het schrijven alsook het gebruik van een computer machtig is. Tevens kan er aangenomen worden dat u uit een familie stamt die zich in een betere financiële situatie bevindt dan u laat uitschijnen. Al deze elementen zullen uw vestiging in de stad Kabul vergemakkelijken. Als enige hinderpaal voor uw hervestiging bij terugkeer in Afghanistan naar de stad Kabul wijst u op uw asielmotieven. De Taliban zou u overal kunnen vinden, zo zegt u (CGVS p.11). Daar uw asielmotieven bedrieglijk zijn bevonden kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat Kabul in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief beschouwd kan worden. Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone

Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Gezien de hierboven vermelde opmerkingen over de authenticiteit van uw taskara kan er geen waarde aan het stuk worden gehecht. Het attest van uw vaders legerdienst en zijn taskara zijn slechts kopieën en hebben geen uitstaans met uw asielrelaas of de betwiste aspecten van uw identiteit. Het visitekaartje van de therapeute laat slechts begrijpen dat u een afspraak met haar had. Verdere conclusies kunnen niet uit het kaartje getrokken worden. De verklaring en de brief handelen wel over uw asielmotieven. De verklaring heeft een gesolliciteerd karakter en staat, zoals hierboven aangekaart, ver af van uw asielrelaas. Ook aan de brief kan geen waarde worden gehecht, daar documenten alleen geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en aangezien valse of vervalste documenten in Afghanistan gemakkelijk te verkrijgen zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet), artikel 1A, 2 van de Conventie van Genève, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen van 31 januari 1967, en de materiële motiveringsplicht.

2.1.1.. De verzoekende partij houdt vol dat haar taskara die zij heeft voorgelegd de originele taskara is. Met betrekking tot het grote verschil tussen de nummers van haar taskara en die van haar vader merkt de verzoekende partij op dat haar vader reeds vele jaren een taskara had. Op het moment dat een nieuwe taskara aan hem werd afgeleverd werd het nummer van de oude gewoon overgenomen. De datum van afgifte is dus niet bepalend voor het volgnummer.

Wat betreft haar leeftijd benadrukt de verzoekende partij dat zij haar precieze geboortedatum niet kent. Zij weet enkel wat haar moeder haar vertelde. De verzoekende partij hecht meer geloof aan wat haar moeder haar jarenlang vertelde dan aan het leeftijdsonderzoek.

De verzoekende partij blijft verder bij haar verklaringen, namelijk dat N. de account voor haar aanmaakte en dat S. haar facebookpagina onderhoudt. Via vrienden is de verzoekende partij in België met facebook in contact gekomen. De verzoekende partij kan niet schrijven en daarom wordt haar account door iemand anders onderhouden.

De verzoekende partij wijst er verder op dat zij niet zelf de beslissing nam om naar Europa te reizen, maar wel haar ouders en oom. De verwerende partij brengt ook geen informatie bij waaruit zou blijken dat het voor de oudste en volwassen zoon merkwaardig zou zijn niet te weten waar het geld vandaan kwam om de reis te bekostigen. Bovendien is het heel normaal dat een vader, ook al is hij weinig bemiddeld, er alles aan doet om zijn oudste zoon in veiligheid te brengen indien diens leven in gevaar is.

De verzoekende partij stelt dat zij tijdens het gehoor niet werd gevraagd wat haar takenpakket was als veehoeder. Zij voerde opdrachten uit voor haar vader. Het scheren van schapen of geiten deed de verzoekende partij niet zelf, of minstens nam zij niet de beslissing wanneer de schapen dienden te worden geschoren. De verzoekende partij stelt dat wat betreft het scheren van geiten in de informatie van de verwerende partij het volgende staat: *"Some farmers never shear their goats"*. De bewering van

de verzoekende partij dat hun geiten niet geschoren worden staat dus niet haaks op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

Wat betreft de opmerking van de verwerende partij aangaande het melken van het moederschaap merkt de verzoekende partij op dat aan de hand van de informatie in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat er, naast het feit dat men normaal na twee dagen na de geboorte de schapen reeds begint te melken, er grote aandacht wordt besteed aan het feit dat de lammeren voldoende melk krijgen. Mogelijks is er een specifieke reden waarom de vader van de verzoekende partij, die de beslissingen omtrent het hoeden van het vee nam, langer wacht dan gebruikelijk alvorens het moederschaap te melken. De vaststelling dat de verzoekende partij en haar familie er een handelen op nahielden dat ietwat afwijkt van de algemene gebruiken is onvoldoende om te concluderen dat aan het profiel van veehouder geen geloof zou kunnen worden gehecht. Wat de verschillende soorten schapen betreft die de verzoekende partij voor haar familie hoedde, verwijst zij naar de foto's die zij bij haar verzoekschrift heeft neergelegd. Aan de hand van deze foto's kan vastgesteld worden dat de schapen die de verzoekende partij hoedde alle kleuren van vacht hadden. De verzoekende partij verwijst naar stuk 3.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij op acht- à negenjarige leeftijd voor een korte periode van zes maanden tot een jaar naar de moskee is geweest. Daarna heeft de verzoekende partij in opdracht van haar vader het vee gehoed. Nadien heeft zij opnieuw lessen gevolgd in de moskee en dit ongeveer gedurende één jaar vanaf haar veertiende. Aangezien het reeds enige tijd geleden is, kan de verzoekende partij zich de precieze duur moeilijk herinneren. In deze periode volgde de verzoekende partij twee uur per dag les in de moskee. De verzoekende partij stelt dat zij de vraag *'6 maanden tot een jaar naar de moskee, nog ander onderwijs gekregen heeft iemand anders u nog iets geleerd'* verkeerd begrepen heeft. Zij heeft immers geen ander onderwijs gevolgd en heeft van niemand anders onderwijs gekregen. Vandaar dat zij op deze vraag negatief heeft geantwoord.

Voor wat betreft haar kennis over de koran dient de verzoekende partij te benadrukken dat zij haar koranstudies niet heeft afgemaakt. Zij heeft niet meerdere jaren de koran bestudeerd. Toen zij nog een kind was ging zij enkele maanden naar de moskee en toen zij tiener was nogmaals ongeveer één jaar. Een dergelijk korte periode is echter onvoldoende om een gedegen kennis over de koran te hebben.

De verzoekende partij herhaalt verder dat F. voor haar en haar vader een niet zo'n gekend persoon was. Het was een vriend van de imam en dus was het niet zo verwonderlijk dat zij en haar vader in hem een vertrouwen hadden. De verzoekende partij weet niet waarnaartoe zij gebracht werd, omdat de rit 's nachts was. De verzoekende partij verklaarde verder inderdaad dat zij weinig weet over de andere jongens in het centrum, maar stelt dat de verwerende partij enkel aandacht besteedt aan haar onwetendheden en niet aan de dingen die zij wel heeft verteld. De verzoekende partij stelt dat zij ook omtrent haar terugkeer naar huis, haar verblijf thuis, wat zij tegen haar ouders heeft verteld, enz. eenduidige verklaringen heeft afgelegd.

De verzoekende partij stelt dat zij haar volledige medewerking heeft gegeven aan de asielinstanties door alle feiten waarover zij kennis heeft vanaf het eerste interview te hebben vermeld.

2.1.2. Wat betreft de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij onvoldoende motiveert en dus artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt.

De verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwijfeld dat zij afkomstig is van het dorp Miakhan Khas in het district Qarghano in de provincie Laghman. Omtrent haar recent verblijf kan evenmin getwijfeld worden. Zij heeft haar hele leven in haar geboortedorp gewoond. Zij stelt dat zij nog niet eerder in Kabul geweest is, en er geen familie, vrienden, of kennissen heeft. Zij heeft er geen sociaal netwerk om een leven te kunnen uitbouwen. De elementen die de verwerende partij aanhaalt, namelijk dat de verzoekende partij een volwassen jongeman is, een opleiding zou genoten hebben, zou kunnen lezen en schrijven, en het gebruik van een computer machtig zou zijn, en zou stammen uit een bemiddelde familie, zijn louter veronderstellingen en geheel in strijd met de verklaringen van de verzoekende partij. Bovendien toont de verwerende partij niet aan waarom dergelijke elementen de verzoekende partij zouden toelaten zich op een menswaardige wijze in Kabul te vestigen. De verzoekende partij verwijst naar een artikel van Amnesty International dat zij bij haar verzoekschrift voegt en het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, waarvan zij ook twee pagina's voegt.

De verzoekende partij stelt dat een intern vluchtalternatief niet alleen veilig dient te zijn maar ook menswaardig.

De verzoekende partij stelt dat internationale bescherming niet zou mogen onthouden worden op grond van een binnenlands vluchtalternatief. Zij zou immers terecht komen in een ontheemdenpositie, waarin zij het risico loopt op mensenrechtenschendingen. De verzoekende partij stelt dat op basis van voorgaande vaststaande elementen, namelijk haar identiteit, nationaliteit, hoedanigheid van burger en regio van afkomst, haar de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten toegekend worden. Voorgaande elementen worden trouwens door de verwerende partij niet betwist.

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad merkt op dat artikel 1A, 2 van de Conventie van Genève geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig de schending van dit artikel opwerpen. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij een hele reeks vaststellingen van het Commissariaat-generaal, op grond waarvan het oordeelt dat haar relaas niet geloofwaardig is, in het geheel niet betwist. Zo betwist de verzoekende partij volgende motivering niet: *“Hoewel u beweert dat het om een originele taskara gaat die u zelf bent gaan afhalen, blijkt dat u slechts een met pen ingevulde kopie neerlegt (CGVS p.4)”, “Waarom u een vriend stukken tekst laat schrijven op uw facebookpagina terwijl u ze zelf niet kan lezen, is overigens ook allerm minst duidelijk. Dat u over een uitgewerkt facebookaccount beschikt en er geen aannemelijke verklaringen over kan afleggen gezien de voorgehouden ongeletterdheid”, en “De brief die u neerlegt ter bevestiging van uw problemen wijkt immers sterk af van uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. In de brief verklaart uw vader en bevestigen de dorpsouderen dat u met de Afghaanse overheid samenwerkte en dat u daardoor door de Taliban gezocht wordt. Geconfronteerd met de aan uw verklaringen tegenstrijdige inhoud van de brief stelt u dat de dorpsouderen dit inderdaad denken (CGVS p.10). Dit is een allerm minst overtuigende verklaring. Dat uw vader en de dorpschoufden menen dat u om geheel andere redenen door de Taliban gezocht wordt, wekt allerm minst enig vertrouwen in uw asielmotieven. Ook getuigt het van weinig interesse in uw asielmotieven dat u geen weet heeft van de inhoud van de dreigbrief van de Taliban (CGVS p.4). Zelfs al zou u inderdaad ongeletterd zijn, dan nog kan gezien uw verklaringen over uw vriend die u helpt bij het schrijven van teksten in het Dari en Pashtou op uw facebookpagina, van u verwacht worden dat u vertrouwd bent met de inhoud van de dreigbrief. Bovenstaande vaststellingen halen verder het geloof in uw asielrelaas onderuit.”* Door haar verklaringen aangaande haar taskara en haar leeftijd vol te houden zonder de motieven dienaangaande met concrete argumenten te weerleggen, slaagt verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Deze motieven blijven dus bestaan.

Vooraf het laatste van de hiervoor vermelde niet betwiste motieven is erg belangrijk. De verzoekende partij betwist immers niet dat de inhoud van de brief sterk afwijkt van haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal. Het getuigt verder bovendien, zoals het Commissariaat-generaal terecht stelt, van weinig interesse dat de verzoekende partij de inhoud van de dreigbrief van de taliban niet kent. Deze tegenstrijdigheden en onwetendheid ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij, gezien zij de kern van het asielrelaas betreffen.

2.6. Ter weerlegging van het motief dat *“hoewel uw en uw vaders taskara slechts met vier maanden verschil uitgegeven werden, de unieke volgnummers van de taskara’s een groot verschil kennen”* stelt de verzoekende partij dat haar vader reeds vele jaren een taskara had en op het moment dat een nieuwe taskara aan hem werd afgeleverd het nummer van de oude gewoon werd overgenomen. Dit is echter een loutere bewering die de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze staft.

2.7. Uit het leeftijdsonderzoek dat werd gevoerd blijkt voorts dat de verzoekende partij minstens 2 jaar ouder is dan zij zelf beweerde (administratief dossier, stuk 16). De verklaring van de verzoekende partij dat zij enkel weet wat haar moeder haar vertelde en dat zij meer geloof hecht aan wat haar moeder haar jarenlang vertelde, voldoet in het licht van de overige misleidende verklaringen aangaande haar taskara en haar profiel, niet. Ook dit element draagt sterk bij tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij.

2.8. Wat betreft de motieven aangaande het feit dat de verzoekende partij stelt analfabeet te zijn, maar zij wel over een facebookaccount beschikt, herhaalt de verzoekende partij haar eerdere verklaringen. De Raad stelt vast dat het volgende motief: *“U vertelt dat u enkel in de moskee gestudeerd heeft en analfabeet bent. Ook het Engels bent u niet machtig (CGVS p.2,7). Na confrontatie moet u evenwel erkennen dat het tijdens het gehoor aan u getoonde facebookaccount het uwe is (CGVS p.7,11)”* steun vindt in het administratief dossier. Het is inderdaad niet geloofwaardig dat de verzoekende partij enerzijds stelt analfabeet te zijn, doch anderzijds beschikt over een facebookprofiel waarop lange teksten te lezen vallen. Door slechts haar verklaringen dienaangaande te herhalen en te benadrukken slaagt verzoekende partij er niet in de desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen nu zij op die manier nalaat de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten onderuit te halen.

2.9. De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij ook geen informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat het voor de oudste en volwassen zoon merkwaardig zou zijn niet te weten waar het geld vandaan kwam om de reis te bekostigen, en het bovendien heel normaal is dat een vader, ook al is hij weinig bemiddeld, er alles aan doet om zijn oudste zoon in veiligheid te brengen indien diens leven in gevaar is. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij verklaarde dat er 10 000 dollar betaald werd voor haar reis (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 10) hetgeen geenszins als een klein bedrag kan beschouwd worden. Het is dan ook geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij wel op de hoogte wordt gesteld van deze aanzienlijke som die voor haar reis werd neergeteld, maar dat zij niet werd ingelicht over de herkomst van dit geld of nog, dat zij daar geen vragen over gesteld heeft aan haar familie te meer nu het kunnen ophoesten van dergelijk bedrag door een familie waarvan verzoekende partij stelde dat ze niet bemiddeld zijn, toch de wenkbrauwen moet doen fronsen hebben. De Raad treedt de motieven van de bestreden beslissing ter zake bij. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.10. Uit het gehoorverslag blijkt voorts dat verzoekende partij verklaarde schapen en geiten te hoeden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 2). Gelet op deze verklaring mag van verzoekende partij een zekere gedetailleerde kennis verwacht worden van het veehoederschap in Afghanistan. Het argument van de verzoekende partij dat zijzelf niet de beslissing nam wanneer de schapen te scheren, kan geen afbreuk doen aan het feit dat, indien zij werkelijk instond voor de schapen en geiten van haar familie, van haar verwacht kan worden dat zij weet hoeveel keer per jaar de schapen geschoren worden en minstens dat zij weet wat het scheren van schapen inhoudt, waartoe zij evenwel blijkens haar verklaringen in gebreke blijft. Voorts blijkt dat verzoekende partij uitdrukkelijk en op algemene wijze verklaarde dat geiten niet geschoren worden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 9). In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, strookt dit niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat geiten normaal gezien eenmaal per jaar geschoren worden. Hoewel in deze informatie inderdaad ook vermeld staat dat sommige landbouwers hun geiten nooit scheren (administratief dossier, map Landeninformatie, stuk 19 (5)) kan van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden, zo zij werkelijk is wie zij beweert te zijn,

dat zij weet dat geiten wel kunnen geschoren worden en dat dit ook gebeurt. Het argument dat haar familie de geiten niet schoor, kan hieraan geen afbreuk doen. De vaststelling voorts dat in de informatie van het Commissariaat-generaal vermeld staat dat ervoor gezorgd wordt dat de lammetjes genoeg melk krijgen, kan geen afbreuk doen aan het feit dat het melken van het moederschaap vroeg start, met name reeds twee dagen na de geboorte en dat verzoekende partij haar verklaring dat dit pas na een maand gebeurt (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 9) van deze algemene informatie dermate afwijkt dat geen geloof gehecht kan worden aan haar voorgehouden profiel van veehouder. Verzoekende partij tracht haar afwijkende verklaringen te verantwoorden door te stellen dat haar familie er een andere manier op nahield, doch dergelijk bloot betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Verder blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij aangaande het turki-schaap inderdaad haaks staan op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat turki-schapen bruin van kleur zijn. Hieruit blijkt tevens dat ze ook wit van kleur kunnen zijn maar dit ondergraaft nog steeds niet het desbetreffend motief daar nergens uit blijkt dat deze schapen ook grijs, rood en zwart zijn (administratief dossier, map Landeninformatie, stuk 19 (5)). Het feit dat verzoekende partij thans foto's voorlegt waarop schapen afgebeeld staan, toont niet aan dat het hier om turki-schapen gaat.

2.11. Met betrekking tot de beweerde koranstudies van de verzoekende partij bevat de bestreden beslissing het volgende motief: *"Het geloof in uw asielrelaas wordt verder onderuit gehaald door uw tegenstrijdige verklaringen over de Koranstudies die u volgde. Op de vraag naar uw studies in Afghanistan vermeldt u enkel dat u, toen u acht à negen jaar oud was, gedurende zo'n zes tot twaalf maanden in de moskee studeerde. Als u daarop gevraagd wordt of u na deze korte periode nog een ander onderwijs genoot, antwoordt u ontkennend (CGVS p.2). Wanneer later uw asielrelaas ter sprake komt, kadert u de gebeurtenissen die leidden tot uw vlucht evenwel in de periode van de Koranstudies die u tot drie maanden voor uw vlucht zou gevolgd hebben. U vertelt nu, geheel tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen, dat u de studies die u stopzette toen u zo'n negen jaar oud was op latere leeftijd terug aanvatte (CGVS p.5). Dit is opmerkelijk. U kan bovendien niet vertellen hoe oud u was toen u uw studies verder zette, noch hoelang u de tweede maal in de moskee studeerde (CGVS p.5). Naast de hierboven aangehaalde flagrante tegenstrijdigheid wordt het geloof in uw verklaarde Koranstudies, waarin u uw contacten met de Taliban inbedt, onderuit gehaald doordat u de meest elementaire kennis over de Koran ontbeert. Zo weet u, die uiteindelijk meerdere jaren de Koran zou hebben bestudeerd, niet te vertellen hoeveel soera's de Koran telt (CGVS p.7). Dit alles is hoogst merkwaardig en niet van aard om veel geloof te doen hechten aan uw verklaringen betreffende uw achtergrond en koranstudies, die in het licht van uw asielrelaas nochtans belangrijk zijn."*

2.12. De verzoekende partij stelt dat zij de vraag '6 maanden tot een jaar naar de moskee, nog ander onderwijs gekregen heeft iemand anders u nog iets geleerd' verkeerd begrepen heeft. Zij heeft immers geen ander onderwijs gevolgd en heeft van niemand anders onderwijs gekregen. Vandaar dat zij op deze vraag negatief zou geantwoord hebben. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel het volgende: *"Enige vorm van onderwijs gekregen? Naar de moskee geweest om te leren. Tot wanneer daar gestudeerd? Ik ben ermee begonnen toen ik 8-9 jaar oud was. Wanneer gestopt? 6 maanden à een jaar ben ik naar de moskee geweest, nadien heb ik vee gehoed. 6 maanden tot een jaar naar de moskee, nog ander onderwijs gekregen heeft iemand anders u nog iets geleerd? Nee"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 2). Uit deze aaneenschakeling van vragen en antwoorden kan niet anders dan vastgesteld worden dat verzoekende partij initieel verklaarde slechts zes maanden tot één jaar naar de moskee te zijn geweest en voor de rest geen onderwijs te hebben gekregen. Dat zij de vraag verkeerd zou begrepen hebben kan de Raad niet overtuigen om het desbetreffend motief in een ander daglicht te plaatsen. Pas wanneer verzoekende partij geconfronteerd wordt met de vaststelling dat haar latere verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 5) niet overeenstemmen met haar initiële verklaringen stelt zij plots toch nog onderwijs gevolgd te hebben op latere leeftijd, hetgeen gekunsteld voorkomt. Bovendien dient vastgesteld dat haar verklaringen in dit verband hoe dan ook uiterst vaag en weinig doorleefd voorkomen: *"Hoe oud was u toen u opnieuw begon te studeren? Ik kan het me niet herinneren. Hoe lang de tweede keer gestudeerd? Hoeveel jaar, maanden? Ik zou het niet weten, is lang geleden"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 5). Van verzoekende partij mag redelijkerwijze verwacht worden, zo deze elementen allemaal de waarheid zijn, dat zij een preciezere tijdsbepaling kan geven van deze elementen.

2.13. Zoals de commissaris-generaal voorts terecht opmerkt in de nota kan de kennis over het aantal soera's of hoofdstukken in de koran als een basisgegeven bestempeld worden. Van verzoekende partij – die toch beweerde de koran bestudeerd te hebben – kan aldus redelijkerwijze verwacht worden dat zij op de hoogte is van deze elementaire kennis. Het argument van verzoekende partij dat zij haar

koran studies niet heeft afgemaakt noch het feit dat zij veel slaag kreeg en zij wellicht geen al te goede student was kan aldus niet overtuigen om het desbetreffend motief aangaande haar kennis van de koran in een ander daglicht te plaatsen.

2.14. De Raad treedt verder het motief van de bestreden beslissing bij dat stelt: *“ook uw verklaringen over de wijze waarop u naar het Taliban-opleidingscentrum werd gebracht en over het centrum zelf tekort(schieten) om aan uw verklaringen hieromtrent geloof te kunnen hechten”*. De verzoekende partij kan immers bijna geen informatie hieromtrent geven. Het argument dat haar vader en zichzelf F. vertrouwden omdat hij een vriend van de imam was, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekende partij zo weinig weet over deze persoon, dit terwijl deze persoon toch een sleutelpositie inneemt in haar asielrelaas en er dan ook redelijkerwijze van uit mag gegaan worden dat verzoekende partij haar kennis over deze persoon verder reikt dan diens naam, zijn dorp en het feit dat hij een vriend was van de imam. Ook dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij. Ook de verklaring dat de reis 's nachts verliep is geenszins afdoende voor de totale onwetendheid van de verzoekende partij omtrent de ligging van het opleidingscentrum nu zij blijkens haar verklaringen hier toch drie maanden heeft doorgebracht. Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat zij bijna niets weet aangaande dit punt.

2.15. Verzoekende partij betwist voorts haar povere kennis over de andere aanwezigen in het opleidingscentrum niet. Zelfs indien kan aangenomen worden dat er weinig concrete informatie over elkaar werd uitgewisseld, is het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij haar kennis over de overige aanwezigen aldaar vrijwel nihil is. Waar verzoekende partij verwijst naar zaken die zij wel wist te vertellen, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat zij omtrent wezenlijke aspecten in haar asielrelaas dermate in gebreke blijft dat dit het gehele asielrelaas ondergraaft. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat haar verklaringen eenduidig zijn, dat zij deze op een doorleefde manier heeft verteld en dat zij volledige medewerking heeft verleend, kan evenmin afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier.

2.16. Uit voorgaande elementen blijkt dat het asielrelaas van de verzoekende partij totaal ongeloofwaardig is, en zij dus niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling.

2.17. Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de verzoekende partij dat internationale bescherming niet zou mogen onthouden worden op grond van een binnenlands vlucht-alternatief. Dit klopt niet. Indien de verzoekende partij beschikt over een intern vestigingsalternatief in Afghanistan komt zij immers niet in aanmerking voor een toekenning van de subsidiaire beschermings-status. Als enige hinderpaal voor haar hervestiging bij terugkeer in Afghanistan naar de stad Kabul wijst de verzoekende partij op haar asielmotieven, die zoals uit voorgaande bespreking blijkt ongeloofwaardig zijn en het feit dat zij in Kabul niemand heeft (gehoorverslag commissariaat-generaal, p. 11).

Het Commissariaat-generaal besliste aan de hand van uitgebreide, objectieve informatie afkomstig van gezaghebbende bronnen dat de verzoekende partij een intern vestigingsalternatief heeft in Kabul. De verzoekende partij brengt hiertegen enkel in dat de elementen die de verwerende partij aanhaalt, namelijk dat de verzoekende partij een volwassen jongeman is, een opleiding zou genoten hebben, zou kunnen lezen en schrijven, en het gebruik van een computer machtig zou zijn, en zou stammen uit een bemiddelde familie, louter veronderstellingen zijn en geheel in strijd met de verklaringen van de verzoekende partij. Evenwel gaat het niet om loutere veronderstellingen. Uit het leeftijdsonderzoek is immers gebleken dat de verzoekende partij meerderjarig is en er wordt niet betwist dat 10 000 dollar werd betaald voor de vlucht naar Europa zodat ervan kan uitgegaan worden dat haar familie toch enige financiële armslag heeft, dat zij een facebookprofiel heeft waarop lange teksten te vinden zijn waarbij redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoekende partij een goede opleiding genoot en dat zij het gebruik van een computer machtig is.

De Raad wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermings-mechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende

infrastructuren beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen. De commissaris-generaal heeft in casu geoordeeld dat verzoekende partij als volwassen man over een vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Door slechts te stellen dat de verwerende partij zich baseert op loutere veronderstellingen aangaande haar persoonlijke situatie, slaagt verzoekende partij er niet in de bevindingen van de commissaris-generaal die gebaseerd zijn op de verklaringen van de verzoekende partij in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij meent nog dat zij in de stad Kabul terecht in een ontheemdensituatie zal terechtkomen en verwijst daarvoor naar informatie van Amnesty International van 23 februari 2012 waaruit blijkt dat een half miljoen Afghanen in erbarmelijke omstandigheden in tentenkampen leven en naar informatie van het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 waaruit blijkt dat een groot aantal ontheemden in sloppenwijken leeft. Evenwel wijst de Raad op de beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoekende partij. Verzoekende partij toont niet aan dat, eventueel met de financiële hulp van haar familie, zij als volwassen man die duidelijk een bepaalde opleiding genoot en computerkundig is, in een situatie zal terechtkomen zoals beschreven in de rapporten die zij citeert.

Gelet op de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief is de verwijzing naar de veiligheidssituatie in haar eigen regio van herkomst, niet dienstig.

2.18. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er zijn evenmin elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.19. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER